

ODVJETNICA Ljiljana Maravić-Pirš

10000 ZAGREB, KNEZA BRANIMIRA 5

tel 01/3756-875, fax 01/4840-012, mob: 098/827-920

e-mail: maravic-pirs.ljiljana.odvjetnica@zg.t-com.hr

REPUBLIKA HRVATSKA

OPĆINSKI SUD U SPLITU

Zemljišnoknjižni odjel Split

21 000 SPLIT

Z-17599/2021

(Z-26259/2017)

Predlagateljica: KRISTINA ČATIPOVIĆ iz Kaštel Starog, 4. Gardijske brigade br. 23, OIB:58922572999, zastupana po Ljiljani Maravić-Pirš, odvjetnici u Zagrebu, Kneza Branimira 5.

Predlagateljica je dana 29.07.2024.g. zaprimila rješenje Naslovnog suda broj gornji, pa protiv istoga u otvorenom zakonskom roku, u cijelosti, podnosi slijedeću:

ŽALBU

- zbog povrede odredbe čl. 6. st. 1. i čl. 13. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, povrede prava na sud i pošteno suđenje, te povrede prava na djelotvoran pravni lijek, povrede prava na jednakost oružja,
- zbog povrede članka 1. Protokola broj 1. uz Europsku Konvenciju
- zbog pogrešne primjene materijalnog prava,
- zbog povrede odredbi zemljišno-knjižnog postupka,
- zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

1. Naslovni sud je rješenjem broj gornji od dana 02.07.2024.g. odbio prigovor predlagateljice kao neosnovan te potvrdio rješenje Općinskog suda u Splitu, Zemljišnoknjižni odjel u Splitu posl.br. Z-26259/17 od dana 11.05.2018.g. te je naložio upis zabilježbe odbijanja prigovora u Z.U. 1683 k.o. Grohote.

2. Oспоравано rješenje je nezakonito, nedostatno obrazloženo i u potpunosti arbitrarno.

2.1. O podnesenom prijedlogu predlagateljice Naslovni sud uopće nije odlučivao, niti osporavanim rješenjem niti rješenjem od dana 11.05.2018.g.

2.2. Naime, iz obrazloženja rješenja od 11.05.2018.g., kao i iz obrazloženja pobijanog rješenja od dana 29.07.2024.g. proizlazi kako Naslovni sud navodi da ne bi mogao udovoljiti prijedlogu predlagateljice iz razloga jer da predlagateljica nije dostavila ispravu iz koje bi bio vidljiv pravni temelj stjecanja novonastale čest.zem. 2625/1066 za cijelo i to u odnosu na upisane suvlasnike Šolta Ht d.d. Nečujam, za 1780/1819 dijela i Čatipović Juricu, za ukupno 28/1819 dijela, jer da iz priloženih isprava i isprava pohranjenih u zbirci isprava u ovisnom predmetu posl.br. Z-9608/13 i Z-6502/14, ne bi bilo vidljivo da dio koji se otpisuje ne prelazi stoti dio površine neprekinutog dijela zemljišnoknjižnog tijela i da se time vrijednost zemljišta koje ostaje u zemljišnoknjižnom tijelu samo neznatno umanjuje.

3. Oспоравано rješenje je arbitrarno obzirom je Naslovni sud potpuno neutemeljeno odbio prigovor predlagateljice, a da nije u potpunosti razmotrio razloge niti pravno odlučne činjenice, osobito one navedene u prijedlogu predlagateljice od dana 18.07.2017.g., te u prigovoru od dana 01.06.2018.g. već je samo paušalno naveo da bi prigovor ne bi bio osnovan, čime je počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka propisanu odredbom članka 354. st. 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku.

3.1. Da je tome tako, razvidno je i iz činjenice da je Naslovni sud prigovor podnositeljice izjavljen protiv rješenja Naslovnog suda od dana 11.05.2018.g., već jednom odbio rješenjem, posl.br. Z-24602/2018 od dana 19.11.2020.g., protiv kojeg rješenja je predlagateljica podnijela žalbu koja je usvojena rješenjem Županijskog suda u Velikoj Gorici, posl.br. GŽ Zk-162/2021-2, od dana 31.03.2021.g. te je ukinuto rješenje Naslovnog suda od dana 19.11.2020.g.

3.2. U obrazloženju ukidnog rješenja, drugostupanjski sud ističe:

„Iz prijedloga naime proizlazi da predlagateljica predlaže da prvostupanjski sud „izvrši besteretni otpis čk. br. 2625/1066, k.o. Grohote iz zk.ul. 1683 u novi zemljišnoknjižni uložak te da temeljem odredbe čl. 150. st. 1. ZZK pozove eventualno ovlaštenike knjižnih prava čiji bi pristanak bio potreban da u roku od 30 dana od dostave poziva prigovore besteretnom otpisu, jer će se inače takav otpis dopustiti, čime će prestati njihova knjižna prava glede otpisanog prava“. Iako je predlagateljica u prigovoru navedeni prijedlog ponovila te istaknula da o njemu nije odlučeno, sud prvog stupnja u pobijanom rješenju, odlučujući o osnovanosti prigovora predlagateljice, taj navod u prigovoru uopće ne razmatra zbog čega su o bitnim činjenicama kao i o primjeni mjerodavnog materijalnog prava (čl. 150. i čl. 151. ZZK) izostali jasni razlozi.“

3.3. Unatoč navedenoj, jasnoj uputi drugostupanjskog suda, Naslovni sud pobijanim rješenjem od dana 02.07.2024.g. ponovno nije odlučio o navedenom prijedlogu predlagateljice, osim što površno obrazlaže razliku besteretnog otpisa prema čl. 155. st. 1. ZZK i čl. 150. st. 1. ZZK, da bi potom utvrđivao kako uz prijedlog ne bi bila priložena isprava nadležnog katastra iz koje bi bilo vidljivo da dio koji se otpisuje ne prelazi stoti dio površine neprekinutog dijela zemljišnoknjižnog tijela i da se time vrijednost zemljišta koje ostaje u zemljišnoknjižnom tijelu samo neznatno umanjuje, u smislu odredbe članka 155. stavak 1. ZZK, dok u potpunosti propušta obrazložiti zbog čega nije primijenio odredbu članka 150. stavak 1., na način da pozove ovlaštenike knjižnih prava čiji bi pristanak bio potreban da u roku od 30 dana od dostave poziva prigovore besteretnom otpisu, jer će se inače takav otpis dopustiti, u skladu sa prijedlogom predlagateljice.

4. Naime, predlagateljica je nesporno vlasnica dijela čest.zem 2625/1066, u dijelu od 11/1819, čiji se besteretni otpis u novi z.k. uložak predlaže.

4.1. Naslovni sud u obrazloženju rješenja od dana 11.05.2018.g., utvrđuje da je predlagateljica vlasnica u navedenom omjeru pa ista ističe kako temelj stjecanja upisanog prava vlasništva nije predmet prijedloga predlagateljice, pa je slijedom navedenog obrazloženje Naslovnog suda da nije priložena posebna tabularna izjava uknjiženih suvlasnika koja bi sadržavala pravni temelj stjecanja, u cijelosti neodlučno.

5. Nadalje, zemljišnoknjižni sud dopustit će i provesti besteretni otpis dijela zemljišnoknjižnog tijela bez podnošenja isprave i bez suglasnosti ovlaštenika prava koja terete to zemljišnoknjižno tijelo ako iz potvrde tijela nadležnog za katastar proizlazi da dio koji se otpisuje ne prelazi stoti dio površine neprekinutog zemljišnoknjižnog tijela i ako bi se time vrijednost zemljišta koje ostaje u zemljišnoknjižnom tijelu samo neznatno umanjila, u skladu s čl. 155. st. 1. Zakona o zemljišnim knjigama.

5.1. U svezi sa navedenim besteretnim otpisom vrijednost navedenog zemljišta koje ostaje u zemljišnoknjižnom tijelu se samo neznatno umanjuje, odnosno ne prelazi stoti dio površine neprekinutog dijela zemljišnoknjižnog tijela, za koji je predlagateljica 18.07.2017.g. podnijela Naslovnom sudu prijedlog za besteretnim otpisom k.č.br.2625/1066, k.o. Grohote koja u naravi predstavlja garažu E. Buktenice, ukupne površine 33 čm, u novi zemljišnoknjižni uložak za korist predlagateljice.

6. Naime, iz prijedloga predlagateljice, o kojem sud uopće nije odlučio na predloženi način, je razvidno da je predlagateljica zatražila priklop ovosudnog spisa posl. br. Z-9608/13, uvid u sve isprave priležeće Zbirci isprava, te je uz isti priložila rješenje RH, Državne geodetske uprave, Područni ured za katastar Split, Odjel za katastar nekretnina Split, Klasa: UP/I-932-07/14-02/146, Ur.br.: 541-26-02/8-14-2 od dana 16.05.2014.g., rješenje RH, Splitsko-dalmatinske županije, Upravni odjel za prostorno uređenje, broj klase: UPI/I-350-05/13-02/0001, ur.br: 2181/1-11-00/05-13-0002 od dana 23.04.2013.g., te Izvješće o utvrđivanju međa i drugih granica te o novim razgraničenjima od dana 19.08.2013.g., kojim suvlasnici čestica zajedno s predlagateljicom i vlasnici susjednih parcela izjavili suglasnost na diobu parcele na kojoj je sagrađena predmetna garaža, prema stanju u katastru, naznačivši kako je predmetna garaža sagrađena na novoj parceli.

6.1. Dostavom naprijed navedenih priloženih isprava kao i isprava koje prileže zbirkama isprava, u koje je predlagateljica predložila izvršiti uvid, ista je na nedvojben način dokazala da se zatraženim besteretnim otpisom vrijednost zemljišta koje ostaje u zemljišnoknjižnom tijelu samo neznatno umanjuje, slijedom čega je nejasan zaključak Naslovnog suda kako isti nije ovlašten samostalno utvrđivati navedene činjenice, imajući u vidu da je predlagateljica dostavila sve isprave potrebne za utvrđenje istog.

6.2. Predlagateljica je u svom prijedlogu decidirano istaknula kako čestica, kč.br. 2625/1066 upisana u z.k.ul 1683, k.o. Grohote u naravi predstavlja garažu i iz priloženih isprava nedvojbeno proizlazi kako na navedenoj čestici ne postoje knjižna prava trećih osoba, odnosno da besteretni otpis, nevedene čestice ne utječe (ni na koji način) na knjižna prava trećih.

7. Osim toga, pravilnim tumačenjem odredbe čl.147. st. 2., Zakona o zemljišnim knjigama, koja glasi:

"Prijedlog za otpis i pripis zemljišnoknjižnom tijelu koje pripada istom vlasniku, kao i prijedlog za otvaranje novoga zemljišnoknjižnog uloška za upis otpisanih katastarskih čestica na ime istoga vlasnika ujedno su isprave kojima vlasnik raspolaže svojim pravom. Ovjera vlasnikova potpisa nije potrebna."

koju je Naslovni sud trebao primijeniti, a nije, proizlazi kako u slučaju kada prijedlog za otpis podnosi vlasnik zemljišta zahtijevajući da se za otpisano zemljište otvori novi uložak u kojem bi se ono opet upisalo kao njegovo vlasništvo, uz prijedlog nije potrebno prilagat nikakve posebne isprave niti je potrebno ovjeravati potpis na prijedlogu, jer se takav prijedlog ujedno smatra i ispravom kojom vlasnik raspolaže svojim pravom na dijelu zemljišnoknjižnog tijela, odnosno mijenja njegov sastav, da pristaje da određeni dio otpiše iz zk. uloška, da se za njega otvori novi uložak. Provedbom tih upisa, njegovo vlasništvo glede svih dijelova zk tijela ne prestaje. Samo se za pojedini dio zemljišnoknjižnog tijela otvara novi uložak u kojem se ista osoba upisuje kao vlasnik.¹

7.1. Dakle, iz svega naprijed navedenog proizlazi da je Naslovni sud nepotpuno utvrdio činjenično stanje slijedom čega je na isto pogrešno primijenio materijalno pravo, što je rezultiralo donošenjem osporavanog rješenja koje je nezakonito.

Slijedom iznesenoga, evidentno je da je predlagateljica dokazala postojanje pravnog interesa za provedbu predloženog besteretnog otpisa dijela njezine nekretnine u novi z.k.uložak.

8. U konkretnom slučaju sud prvoga stupnja je povrijedio prava i jamstva zajamčena Ustavom RH, i to odredbama članaka 3., 14. st. 2., 29. st. 1. i čl. 48. st. 1. Ustava Republike Hrvatske te člankom 6. i člankom 13. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, kao i odredbom čl. 1. Protokola broj 1. uz Konvenciju – i to prije svega pravo na sud i pravo na pristup sudu te pravo vlasništva predlagateljice.

8.1. Navedenim postupanjem Naslovni sud je povrijedio predlagateljici pravo na sud i pristup sudu i pravo na pošteno suđenje određene odredbama međunarodnih ugovora kojih je RH potpisnica,

¹ Tatjana Josipović „Komentar zakona o zemljišni knjigama“, Informator, Zagreb, 1998.g., str.265.

prije svega Europske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda i kojih su se sva državna tijela, posebno sudovi, dužni pridržavati i primjenjivati prije Ustava RH te svih drugih pozitivnih propisa, uključujući i odredaba Zakona o zemljišnim knjigama.

8.2. U pogledu zajamčenih prava na sud i prava na pristup sudu, pojedinac treba imati jasnu i praktičnu priliku za osporavanje akta koji se miješa u njegova prava. Pravo na sud ne uključuje samo pravo na pokretanje postupka, nego i pravo da sud odluči o sporu. ESLJP uvijek naglašava da pravo na pravični postupak ima istaknuto mjesto u demokratskom društvu. To jamstvo je jedno od temeljnih načela svakog demokratskog društva. Stoga nema opravdanja za restriktivno tumačenje članka 6. stavka 1. Zahtjev za pravičnim postupkom primjenjuje se na postupak u njegovoj cjelini. Namjera Konvencije nije da jamči prava koja su teoretska i prividna, nego prava koja su praktična i djelotvorna. Stranke u postupku imaju pravo očitovati se tijekom postupka kad god smatraju da je to relevantno za njihov slučaj. **To pravo biti će djelotvorno jedino ako raspravni sud pravilno i detaljno razmotri ta očitovanja. Drugim riječima, sud ima zadatak pravilno ispitati sva očitovanja i dokaze koje su stranke dostavile u postupku.**

9. Naslovni sud uopće nije utvrdio činjenično stanje te na tako pogrešno utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenio odredbu materijalnog prava, čime je u konačnici Naslovni sud u potpunosti neosnovano odbio prigovor predlagateljice te je takvim arbitrarnim i nezakonitim postupanjem povrijedio ustavna i konvencijska prava predlagateljice.

9.1. Navedeno posebno imajući u vidu da je u skladu s uputom Županijskog suda u Velikoj Gorici, u rješenju posl.br. Gž Zk-162/2021-2, od dana 31.03.2021.g., isti bio dužan odlučiti o prijedlogu predlagateljice da pozove eventualno ovlaštenike knjižnih prava da u roku od 30 dana dostave prigovore besteretnom otpisu, a što je Naslovni sud opetovano propustio učiniti.

9.2. Iako predlagateljica naglašava kako iz priloženih isprava nedvojbeno proizlazi kako na navedenoj čestici ne postoje knjižna prava trećih osoba, obzirom Naslovni sud odbijanje prijedloga obrazlaže da ne bi bila dostavljena nijedna isprava na okolnost pravnog stjecanja prava vlasništva u odnosu na ostale uknjižene suvlasnike, to je Sud bio dužan iste pozvati radi dostave eventualnih prigovora, a što je propustio učiniti, iako je navedeno, u skladu sa odredbom članka 150. st. 1. ZZK predlagateljica predložila u svome prijedlogu, te navedeni prijedlog ponovila u svome prigovoru.

10. Europski sud za ljudska prava u Strasbourgu (dalje u tekstu: ESLJP), već je zauzeo stav koji je izrazio i ponovio u brojnim presudama u kojima je Republika Hrvatska osuđena radi povrede Europske Konvencije, pa tako i u presudi od 13.12.2011.g. Zahtjev broj 20883/09, Ajdarić protiv Hrvatske, (konačna 04.06.2012.g.), čiji se relevantni dijelovi citiraju kako slijedi:

“Nadalje, Sud ponavlja da iz aspekta načela da Konvencija ne jamči prava koja su teoretska i iluzorna, nego prava koja su praktična i učinkovita, (Artico protiv Italije), pravo na pravičan

postupak ne može biti učinkovito ukoliko zahtjevi i primjedbe stranaka nisu istinski "saslušani", što znači pravilno ispitani od suda" ²

11. Predlagateljica ističe kako je povreda čl. 6. st. 1. Europske konvencije, u izravnoj svezi sa povredom odredbe čl. 13. Konvencije, imajući pri tome na umu da pravo na djelotvorno pravno sredstvo mora biti omogućeno strankama u postupku pred sudom tijekom cijelog postupka, a koje jamstvo je sud povrijedio svojim paušalnim i arbitrarnim pristupom kada je odlučio odbiti prigovor predlagateljice kao neosnovan unatoč činjenici da je predlagateljica dokazala osnovanost njezina prijedloga u cijelosti.

11.1. Na opisani način, učincima osporavanog rješenja, Naslovni sud je predlagateljici povrijedio pravo na mirno uživanje vlasništva.

12. Ustav Republike Hrvatske propisuje:

Čl. 3. Ustava Republike Hrvatske:

"Sloboda, jednakost, nacionalna ravnopravnost i ravnopravnost spolova, mirotvorstvo, socijalna pravda, poštivanje prava čovjeka, nepovredivost vlasništva, očuvanje prirode i čovjekova okoliša, vladavina prava i demokratski višestranački sustav najviše vrednote ustavnog poretka Republike Hrvatske i temelj za tumačenje Ustava."

Čl. 48. st. 1. Ustava Republike Hrvatske: *"Jamči se pravo vlasništva."*

Čl. 1. Protokola broj 1: uz Europsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i sloboda:

"Svaka fizička ili pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojega vlasništva. Nitko se ne smije lišiti svoga vlasništva, osim u javnom interesu, i to samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnoga prava.(...)."

kao i pravnom stečevinom Europske unije.

13. Iz prakse Europskog suda za ljudska prava proizlazi da sudsko preispitivanje povrede prava vlasništva zajamčenog odredbom čl. 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju, teče postupno, pri čemu se razlikuje nekoliko koraka:

- (i) utvrđivanje je li riječ o imovini (vlasništvu) koje spada u djelokrug odredbe čl. 1. Protokola uz Konvenciju,
- (ii) ispitivanje je li bilo miješanja (zadiranja, upletanja, nasrtaja) u imovinu (vlasništvo) podnositelja te
- (iii) ispitivanje pravne prirode tog miješanja.³

²Veliko vijeće utvrdilo je u presudi Gorou protiv Grčke pozitivnu obvezu sudova da u svojim presudama navedu razloge kojima su se vodili pri njihovu donošenju. Ta obveza postoji i izvire iz članka 6. st. 1. Konvencije (Jasna Omejec, Konvencija za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda u praksi Europskog suda za ljudska prava, Zagreb, 2013).

³ T. Bogdanović, Zaštita prava vlasništva iz članka 1. protokola 1. ... Zb. Prav. fak. Rij. (1991) v. 32, br. 1, 583-598 (2011)

13.1. Pojam prava vlasništva, kojeg je u svojoj praksi izgradio Europski sud za ljudska prava, autonoman je i ne mora biti istovjetan značenju tog pojma u domaćim pravnim porecima država.⁴ Europski sud za ljudska prava tim pojmom obuhvaća i sva stečena prava neke osobe, uključujući takva privatnopravna dobra neke osobe kao što je pravo na sklapanje ugovora o najmu stana (*Mellacher i ostali protiv Austrije* iz 1989.), stečena prava u sastavu mirovinskog ili socijalnog osiguranja (*Vasilopoulou protiv Grčke* iz 2002.).⁵

13.2. Razumijevajući da je predmet ovog postupka provedba besteretnog otpisa temeljem dokazanog pravnog interesa predlagateljice, postupanje Naslovnog tijela predstavlja izravno i flagrantno zadiranje u imovinu (vlasništvo) predlagateljice u smislu odredbe čl. 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju. Slijedom navedenog, prvi korak u ispitivanju povrede prava vlasništva u smislu članka 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju je ispunjen.

13.3. Odgovor na pitanje, je li u konkretnom slučaju bilo miješanja (zadiranja, upletanja, nasrtaja) u imovinu (vlasništvo) predlagateljice, je potvrđan.

13.4. Slijedom navedenog, ispunjen je i drugi korak u ispitivanju povrede prava vlasništva u smislu odredbe čl. 1. Protokola broj 1. uz Konvenciju.

14. Obzirom je potpuno razvidno da je u konkretnom slučaju došlo do miješanja u imovinu (vlasništvo) predlagateljice, to onda treba ispitati je li opravdano takvo miješanje u pravo vlasništva.

14.1. Obzirom na praksu Europskog suda za ljudska prava, da bi takvo miješanje u pravo vlasništva bilo opravdano, ono mora zadovoljiti stroge, kumulativno postavljene zahtjeve:

- (i) vladavine prava i zakonitosti,
- (ii) legitimnog cilja u općem ili javnom interesu,
- (iii) opravdane ravnoteže između općeg ili javnog interesa zajednice i zaštite imovinskih prava pojedinaca.

14.2. Negativni odgovor na bilo koji od tih zahtjeva znači prekid daljnjeg ispitivanja i utvrđivanje povrede prava vlasništva zajamčenog odredbom čl. 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju, pri čemu je na državi teret dokaza da su ispunjena sva tri zahtjeva odnosno da je u konkretnom slučaju miješanje u pravo vlasništva bilo opravdano.

14.3. Drugim riječima, predlagateljica u tom slučaju nije dužna dokazivati da miješanje u njezino pravo vlasništva nije opravdano.

14.4. U predmetu *Broniowski protiv Poljske* (2004) veliko vijeće posebno je istaknulo da načelo zakonitosti traži od država ne samo da dosljedno primjenjuju zakone koje su donijele nego i da osiguravaju pravne i praktične uvjete za njihovu primjenu.

⁴Jasna Omejec: Konvencija za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda u praksi Europskog suda za ljudska prava, Drugo dopunjeno izdanje, Zagreb, 2014. godine, str. 953.

⁵T. Bogdanović, Zaštita prava vlasništva iz članka 1. protokola 1. ... Zb. Prav. fak. Rij. (1991) v. 32, br. 1, 583-598 (2011).

...”184. ...imperative održavanje legitimnog povjerenja građana u državu i pravo koje ona stvara, inherentan vladavini prava, zahtijeva od vlasti da eliminiraju disfunkcionalne odredbe iz pravnog sustava i isprave i zvanpravnopravnu praksu (to rectify the extra-legal practices).

185. Stanje neizvjesnosti u kojem se našao podnositelj zahtjeva kao rezultat opetovanih odgađanja i opstrukcija koje su trajale mnogo godina, a za koje su odgovorne nacionalne vlasti, samo je po sebi nesuglasno s obvezama, koje izviru iz članka 1. Protokola broj 1, da se osigura mirno uživanje vlasništva, napose uz dužnost pravodobnog postupanja (duty to act in good time), na način koji je primjeren i dosljedan kad je riječ o pitanju od općeg interesa...”.

14.5. Iz svih okolnosti konkretnog slučaja, a ponajprije iz činjenice da upravo sud zadire u pravo vlasništva predlagateljice ne pružajući joj zaštitu njezinog prava zasnovanog na zakonu, notorno je da je predmetno zadiranje zasigurno protivno zahtjevu vladavine prava i zakonitosti, u čijim je temeljnim postulatima upravo postupanje u skladu sa zakonom, tj. u skladu sa nacionalnim pravom, njegovim materijalnim i procesnim pravilima, da ista pravila budu dovoljno dostupna, precizna i predvidljiva te da je proveden pravilan i pošten postupak. Razumijevajući sve navedeno, potpuno je razvidno da je u konkretnom slučaju grubo povrijeđeno načelo vladavine prava i zakonitosti.

15. U konkretnom slučaju nema niti govora da bi bio ispunjen zahtjev da miješanje u pravo vlasništva ostvaruje legitiman cilj u općem ili javnom interesu, obzirom je opisano postupanje suda, koje je protivno zakonu, upravo suprotno bilo kakvom legitimnom cilju u općem ili javnom interesu.

15.1. Nepružanje odgovarajuće pravne zaštite predlagateljici, odnosno nepružanje zaštite njezinog prava upravo je dijametralno suprotno bilo kakvom općem ili javnom interesu, razumijevajući da je odgovarajuća zaštita ljudskih prava u konačnici u općem interesu svake društvene zajednice.

16. Europski sud za ljudska prava u presudi *Adriana C. Goudwaard-van der lans protiv Nizozemske* odredio je da svako miješanje u pravo vlasništva iz odredbe čl. 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju mora imati ne samo legitiman cilj u „javnom interesu“ već mora postojati razuman odnos razmjernosti (*reasonable relationship of proportionality*) između primijenjenih sredstava i cilja kojem se teži. Tražene ravnoteže neće biti ako osoba mora podnijeti ili osobe moraju podnijeti „pojedinačan i prekomjeran teret“. U razmatranju je li riječ o takvom slučaju, Europski sud za ljudska prava zaključuje da se mora voditi računa o osobitom kontekstu u kojem se on javlja, to jest o sustavu socijalnog osiguranja.

17. Obzirom međunarodne ugovorne obveze Republike Hrvatske koje proizlaze iz članka 46. stavka 1. Konvencije u vezi s člancima 115. stavkom 3. i 134. Ustava, to jest s međunarodnim obvezama koje je Republika Hrvatska kao ugovorna stranka prihvatila ratifikacijom Konvencije i priznavanjem jurisdikcije ESLJP-a u svim predmetima koji se tiču tumačenja i primjene Konvencije, obvezuju domaće sudove da izravno primjenjuju Europsku Konvenciju kao i da izravno primjenjuju tumačenja ESLJP koje je izrazio u predmetima koji se tiču drugih država članica Europske unije, to predlagateljica drži postupanje suda prvog stupnja u konkretnom predmetu krajnje samovoljnim odnosno potpuno arbitrarnim.

17.1. Dakle, visoka ugovorna strana Konvencije (Republika Hrvatska također) dužna je osigurati primjenu Konvencije na svom teritoriju prvenstveno putem svojih tijela državne i javne vlasti, i to na način kako Konvenciju tumači Europski sud.”

17.2. Slijedom svega navedenog, potpuno je razvidno da u konkretnom slučaju zadiranje u pravo na mirno uživanje vlasništva ne može biti opravdano, obzirom ni u kojem slučaju niti jedan od zahtjeva za opravdanje zadiranja u pravo vlasništva nije ispunjen.

17.3. *Argumentum minore ad maius*, u konkretnom slučaju ne može biti govora da bi navedeni zahtjevi za opravdanje zadiranja u pravo na mirno uživanje vlasništva bili kumulativno ispunjeni.

18. Slijedom svega naprijed navedenog predlagateljica moli i predlaži da nadležni županijski sud usvoji žalbu predlagateljice u cijelosti te preinači pobijano rješenje Naslovnog suda na način da dopusti besteretni otpis dijela k.č.br. 2625/1066, k.o. Grohote, u naravi garaža ukupne površine 33 čm, za korist predlagateljice u novi z.k.ul. na način predložen prijedlogom.

Predlagateljica p.p.

U Zagrebu, 29.07.2024.g.

Ljiljana
Maravić
Pirš

Digitally signed
by Ljiljana
Maravić Pirš
Date:
2024.07.29
17:13:54 +02'00'